

Mu tee on käi-dud, ko-ju min-na nüüd las-ke vä-sind rän-da - ja,
siit võõr-silt las-ke saa-da sin-na mind, kus mu õi-ge ko-du-maa:

kus mi-nu va-lud vai-ki-vad ja kui-vand sil-ma - pi - sa - rad.

2. Seal pärin püha isamaja,
mis vereohvril valmistand
Krist Jeesus, minu Lunastaja,
kui Kolgatal ta kustutand
mu võla – kui ta surnud seal
on suures valus risti peal.

3. Ta risti ette kummardanud
ma olen oma okasteel,
nüüd armujõud mind ülendanud
ja surmast viinud ellu veel:
seepärast laske lahkuda
mind sinna, kus mu kodumaa!

4. Nüüd hingan, vaikse õhtu vilus,
ma ootan õnnist ärkamist,
ja seda kuldse koidu ilus
mul kingib Issand Jeesus Krist:
sest, armsad, ärge leinake,
ma olen jõudnud rahule!

Viis: "Kes Jumalat nii laseb teha"
(Wer nur den lieben Gott läßt walten)
Georg Neumark, 1621-1681.
Sõnad: Martin Lipp, 1854-1923.